
TOUS AZIMUTS

numărul 8

VOLTAIRE

2024 - 2025

TOUS AZIMUTS

SUMAR

1. DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR SOCIO-EMOȚIONALE LA LICEUL „VOLTAIRE”, UN PAS SPRE SUCCESS!.....	pag.1
2. D`ALE LUI CARAGIALE... ..	pag.2
* Tren de plăcere.....	pag.2
* O zi cu peripeții la mare.....	pag.4
3. CURAJUL DE A FI AUTENTIC.....	pag.6
4. PRIMA CARTE.....	pag.7
5. RĂDĂCINI.....	pag.8
6. CE ESTE VIOLENȚA?.....	pag.10
7. TREPTE PE CALEA RESPECTULUI.....	pag.11
8. CURIOSITAȚI.....	pag.13
* Curiozități despre fizică.....	pag.13
* Curiozități despre medicină.....	pag.14
* Curiozitate în domeniul științei.....	pag.16
* Paradoxuri în fizică.....	pag.17
9. CĂLĂTOR ÎN ȚARA MEA.....	pag.18
Bucovina „ținutului mănăstirilor”	pag.18
10. JEUNES PLUMES.....	pag.21
*Loin des sentiers battus.....	pag.21
* La Bibliothèque Paradis.....	pag.23
* Le mur qui nous cache la beauté.....	pag.25
* L`avatar en souffrance et le miroir opaque.....	pag.26
* United in diversity.....	pag.27
* A story which has just begun.....	pag.28
* We are all the same in europe.....	pag.29
11. FII-MI TU POEM ÎN ASTĂ VIAȚĂ !.....	pag.30
* Colaj.....	pag.30
* Simt.....	pag.31
* Scrisoare către Toamnă	pag.33
* Toamna la „Voltaire”.....	pag.34
* Craiova mea.....	pag.35
* Durerea verbului „A FI”.....	pag.36
* Spectator.....	pag.37
* Festivalul Mondial De Poezie „Mihai Eminescu”-iunie 2024.....	pag.39
12. COIN PHOTO.....	pag.41

REALIZATORI:

COORDONATORI :

Prof. Dr. DORINA LOREDANA POPI

Prof. ANCA MIHAI

Prof. ADINA MITRICĂ

Prof. PAUL SPĂTARU

COLABORATORI :

Prof. ADRIANA UDROIU

Prof. ȘTEFAN NADINA

Prof.LAVINIA BURTEA

Prof.RALUCA STĂNCULESCU

Prof.IAGĂRU FLORENTINA

Prof.SILVIA DURAND

Prof.SIMONA PĂUN

Prof.MEDA IACOB

COLECTIVUL DE REDACTIE :

Constantiniu Iancu- Cristian

Ciobanu Delia

Mitroi Ștefania

Tudor Ștefana

Negreanu Bianca Maria

Sandu Daria

ILUSTRĂȚII: Sursa Liceul "VOLTAIRE", pagina Facebook , Google

Tren de plăcere

Am extins povestirea adăugând mai multe detalii despre stările personajului, descrieri mai ample ale peisajelor și interacțiuni suplimentare între călători.

Era o dimineață frumoasă de vară, iar soarele abia se ridicase pe cer, mângâind cu razele sale clădirile orașului. Aerul era proaspăt, cu o adiere ușoară ce făcea frunzele să freamăte ușor. În gara mică, un furnicar de oameni aștepta nerăbdător trenul care urma să îi ducă într-o excursie de o zi. Nu era un tren obișnuit, ci unul special, numit de localnici „tren de plăcere”, care îi purta către un loc de poveste, la marginea unui râu cu apă cristalină.

Oamenii, veseli și energici, purtau coșuri de picnic, pături și haine lejere, pregătiți pentru o zi întreagă de relaxare. Copiii alergau de colo-colo, agitându-se de nerăbdare, iar bătrânii schimbau amintiri despre excursiile din tinerețe.

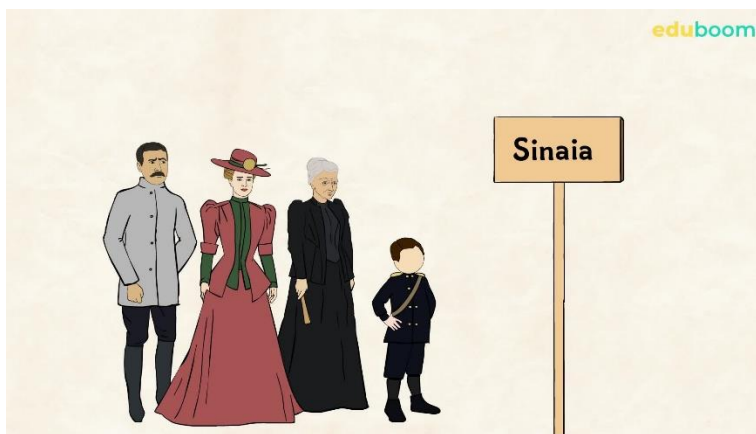
Printre cei care așteptau trenul era și Achita, o femeie simplă, muncitoare, care rar avea ocazia să plece din oraș. Nu era obișnuită cu astfel de călătorii, dar își dorise mult să trăiască această experiență. Își cumpăraseră bilet cu câteva zile înainte, iar acum ținea strâns în mâini un mic coș cu merinde – o pâine proaspătă, niște brânză frământată și câteva mere roșii, culese cu grijă din piață. Îmbrăcată modest, dar îngrijit, își ridică privirea când auzi fluierul puternic al trenului care intra în gară.

Când trenul se opri, oamenii se grăbiră să urce, fiecare căutând locurile cele mai bune, în special lângă ferestre, pentru a se bucura de priveliște. Achita își găsi și ea un loc lângă o doamnă în vârstă, care îi zâmbi cald. Nu călătorise prea des cu trenul, așa că totul i se părea fascinant. Roțile de metal scârțâiau ușor pe șine, vagoanele vibrau plăcut, iar mirosul de lemn și fier vechi îi trezea amintiri vagi din copilărie.

Odată ce trenul porni, orașul rămase în urmă, iar peisajul se schimbă treptat. Dealuri acoperite de iarbă verde se întindeau cât vedeai cu ochii, presărate ici-colo cu păduri umbroase și câmpuri pline de flori sălbătice. Achita privi pe fereastră, pierzându-se în frumusețea locului. Simțea o liniște interioară pe care nu o mai cunoscuse de mult timp.

În vagon, atmosfera era veselă. Un grup de copii râdea și cânta un cântec de drumeție, acompaniat de bătaii ritmice în scândurile băncilor. Un bătrân povestea celor din jur despre vremurile când trenurile cu aburi erau singurele care străbăteau țara, iar o familie împărțea prăjituri de casă cu ceilalți călători.

Achita fu surprinsă când bătrâna de lângă ea îi oferă o felie de cozonac. Acceptă timid,

mulțumindu-i încet, și mușcă din desertul pufos, simțind aroma de nucă și scorțișoară. Își aminti de copilărie, de serile când mama ei cocea astfel de bunătăți, iar ea aștepta nerăbdătoare lângă sobă.

După câteva ore, trenul ajunsese la destinație, o haltă mică ascunsă între copaci deși. Oamenii coborâră încântați, iar în fața lor se deschise o poiană largă, cu iarbă moale și un râu strălucitor ce curgea lin printre pietre. Sunetul apei, cântecul păsărilor și foșnetul frunzelor creau o atmosferă de poveste.

Fiecare își alegea un loc – unii întindeau pături la umbra copacilor, alții se apropiau de apă, iar câțiva bărbați își desfăceau sculele de pescuit, așezându-se răbdători pe marginea râului. Copiii alergau desculți prin iarbă, chiuind de bucurie, iar un grup de tineri își pregătea un joc cu mingea.

Achita își găsi un loc liniștit sub un stejar bătrân și scoase din coș merindele. Mâncă încet, savurând fiecare înghițitură. Aerul curat îi făcea bine, iar liniștea locului o îndemna la visare. După ce termină de mâncat, își scufundă picioarele în apa rece a râului și închise ochii, lăsându-se cuprinsă de liniște.

Mai târziu, un grup de călători se adună în jurul unui foc mic, cântând melodii vechi. Achita îi privi fascinată și, după o ezitare, se alătură grupului. Asculta cu atenție versurile simple, dar pline de farmec, și zâmbi pentru prima dată în acea zi fără niciun gând care să o apese.

Orele trecură repede, iar soarele începu să coboare spre apus. Culorile calde ale serii pictau cerul într-un spectacol de portocaliu și roz. Oamenii se pregăteau de plecare, strângându-și lucrurile cu regret.

Trenul îi aștepta în gară, iar călătorii urcară, de data aceasta mai obosiți, dar cu sufletul plin de amintiri frumoase. În vagon, unii adormiseră deja, legănați de ritmul monoton al roților pe șine. Achita privea din nou pe fereastră, gândindu-se la ziua minunată pe care o trăise.

Când trenul opri în gara orașului, ea coborî și porni încet spre casă. Pașii îi erau mai ușori, iar în suflet simțea o bucurie simplă, dar profundă. Poate că viața ei nu era mereu ușoară, dar această excursie îi oferise ceva prețios – o zi de liniște, un moment de respiro.

Și, în adâncul sufletului, spera că va mai avea ocazia să urce într-un astfel de tren, măcar o dată.

Cîrceanu Cristian
Clasa a IX-a A

O zi cu peripeții la mare

Soarele strălucea puternic pe cer, iar briza caldă adia ușor printre frunzele palmierilor de pe marginea șoselei. Era o zi perfectă pentru o excursie la mare, iar familia lui Zyren și Naira era mai entuziasmată ca niciodată.

Drumul părea nesfârșit pentru cei doi frați, care abia așteptau să simtă nisipul fierbinte sub picioare și să se arunce în valurile spumoase. În mașină, însă, atmosfera devenise destul de haotică. Zyren, nerăbdător, pusese muzica la volum maxim, ignorând protestele părinților.

— Zyren, mai dă muzica mai încet! Nu suntem singuri în mașină! spuse mama, încercând să-și păstreze calmul.

— Dar e piesa mea preferată! protestă băiatul, apăsând și mai tare pe butonul volumului.

Între timp, Naira își tot împingea fratele, supărată că îi lua prea mult spațiu pe banchetă.

— Dă-te mai înapoi! Mereu te lăbărțezi peste tot!

— Nu e vina mea că ai picioarele atât de lungi! replică Zyren, făcându-i în ciudă.

După câteva ore de drum, familia ajunsese în sfârșit pe litoral. Aerul sărat și sunetul valurilor îi făcură să uite de toate certurile din mașină. Tatăl începu să monteze umbrela, mama despachetă gustările, iar copiii își aruncară imediat prosoapele pe nisip.

Zyren, nerăbdător, își cumpără o înghețată de ciocolată fără să mai ceară voie și fără să se gândească că era prea aproape de prânz. Mama îl privi muștrător, dar el era prea ocupat să savureze desertul pentru a-i lua în seamă privirea.

În timp ce Naira își construia un castel de nisip, își lăsa toate lucrurile împrăștiate pe plajă, fără să bage de seamă că vântul le putea lua. Când părinții îi atrăseseră atenția, fata ridică din umeri:

— Nu le ia nimeni! Cine ar avea nevoie de un prosop plin de nisip?

Zyren, entuziasmat, alergă direct în apă, fără să se dea cu cremă de protecție, deși mama îl avertizase de nenumărate ori. La început, nu părea să fie vreo problemă – valurile erau perfecte, iar apa îi răcorea pielea încinsă. Dar după câteva ore, simți cum pielea începea să îl ardă.

— Auu, mă ustură tot! se plânse el, alergând spre mama sa.

— Ți-am spus să te dai cu cremă de protecție! Dacă ai fi ascultat, acum nu ai fi roșu ca un rac! îi răspunse aceasta, scuturând din cap.

Între timp, Naira se supăra când un grup de copii trecu pe lângă castelul ei și, din greșeală, îi dădă un turn.

— Hei! Voi nu vedeți pe unde mergeți?! strigă ea, furioasă.

Copiii îi cerură scuze, dar Naira era prea nervoasă. Ca să se răzbune, luă o găleată cu apă și îi stropi pe toți. În scurt timp, se iscă o mică ceartă, iar tatăl interveni pentru a calma lucrurile.

Dar nici el nu era lipsit de greșeli. În graba de a monta umbrela, nu o fixase bine în nisip. Când o rafală de vânt mai puternică se abătuse asupra plajei, umbrela zbură și aproape lovi un trecător.

— Fiți mai atenți! Nu vreți să răniți pe cineva! îi avertiză omul, vizibil deranjat.

Tatăl se grăbi să recupereze umbrela și să o fixeze cum trebuie, simțindu-se jenat de neglijența sa. Mama, care încercase toată ziua să mențină ordinea, începu să se enerveze văzând cât haos era în jur.

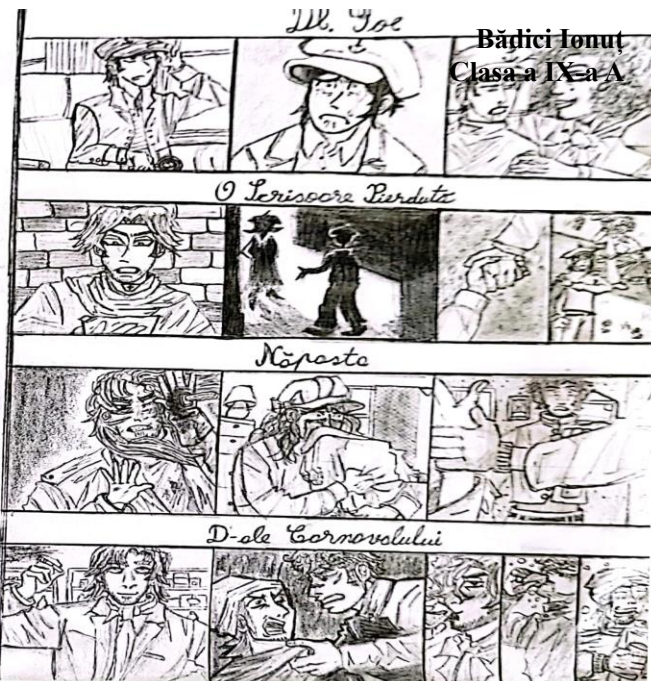
— Nimeni nu mă ascultă niciodată! spuse ea, ridicând mâinile în aer.

Trecuseră prin multe peripeții în acea zi, dar, în cele din urmă, fiecare și-a recunoscut greșelile. Zyren învățase că trebuie să fie atent cu pielea sa, Naira își ceru scuze și începu să se joace cu ceilalți copii, iar tatăl fixă umbrela mai bine. Seara, familia se plimbă pe faleză, privind apusul spectaculos. În timp ce mâncau înghețată, râdeau împreună de toate întâmplările zilei.

— Poate că n-a fost ziua perfectă pe care ne-am imaginat-o, dar măcar nu ne-am plictisit! spuse Naira, chicotind.

— Data viitoare vom fi mai atenți... sau cel puțin vom încerca! adăugă Zyren, făcând cu ochiul.

Cu scoici în buzunare și povești de spus prietenilor, se întoarseră la hotel, știind că ziua fusese una memorabilă.

CURAJUL DE A FI AUTENTIC

Mi s-a spus deseori că nu pot. Că nu sunt de ajuns. Că mereu vor fi alții mai buni și că ar fi inutil să atrag atenția asupra mea, fiindcă oricum ochii tuturor sunt permanent îndreptați spre mine-și nu pentru a mă admira! Ce tot vreau? Nu sunt conștientă că, oricât mă voi strădui, sunt prea mică pentru a le fi pe plac? Nu e limpede că a fi altfel nu este o virtute, ci un păcat pentru care

trebuie să plătesc și eu, nu doar ai mei? Și că e o întreagă istorie în spate care ne urmărește?

Ultima oară când am crezut că merită să spun ce gândesc s-a lăsat cu o mare dezamăgire. Țin minte că mi-a trebuit mult timp pentru a-mi face curajul de a spune câteva cuvinte și nici acum nu știu clar ce nebunie mă cuprinsese, dar totuși am făcut-o. Îmi pusesem toate speranțele în glasul acela, pe care aș fi vrut ca nimeni să nu-l observe cum era de fapt: atât de speriat, atât de singur!

Fiindcă, da, singurătatea transpira prin fiecare vibrație a vocii mele.

Așa că am vorbit. Am îndrăznit să abandonez tăcerea și carapacea mea cu o mie de frici, pentru a ieși, preț de o clipă, din anonimatul în care mă amăgeam că sunt bine. Dacă mă crezi, nu rețin nimic din tot ce îmi era exterior: nici momentul zilei, nici culorile vreunui anotimp care se prelungeau prin jaluzelele cafenii ale încăperii, nici măcar dacă era și colega mea de bancă de față. Aș zice totuși că nu era acolo... Cât despre jaluzele, le cunoșteam prea bine culoarea, pentru că îmi pironeam deseori privirile în ele, în câte o oră în care îmi plăcea melodia vreunui glas.

Zâmbesc amar. E parcă dintr-o altă viață povestea asta, doar că-i a mea, de la un capăt până la celălalt. Și, dacă am învățat ceva în tot acest timp, este că nu contează cum arăți, cât cântărești, ce muzică ascuți, ca să dovedești că ești om. Doar când nu ești printre cei "populari", pare că trebuie să demonstrezi mai multe lucruri. Și, pentru asta, îți trebuie curaj...

Astăzi am ceva experiență în vorbitul în fața oamenilor, cărora le spun ce frumos ne putem trăi noi viața, dacă suntem lăsați s-o facem. Și, dacă există cineva căruia îi datorez ceva, acela este un profesor care a încurajat un copil care, într-o oarecare zi, și-a auzit vocea și s-a speriat. Dar un copil care, în ciuda tuturor spaimelor, a continuat să vorbească!

Larisa Rug
Clasa a XII-a B

PRIMA CARTE

Dacă aș fi avut talent și ceva mai mult timp, mi-ar fi plăcut să scriu o carte despre a fi neînțeleș. Aș fi vorbit în ea despre cât de pustiul este cu adevărat să fii neînțeleș, să exprimi atât de amănunțit ceea ce simți, ceea ce trăiești, ceea ce te sugrumă și te omoară pe interior, crezând că e imposibil ca ceilalți să nu înțeleagă ce zici, și totuși... totuși realizezi că nu vei reuși niciodată să

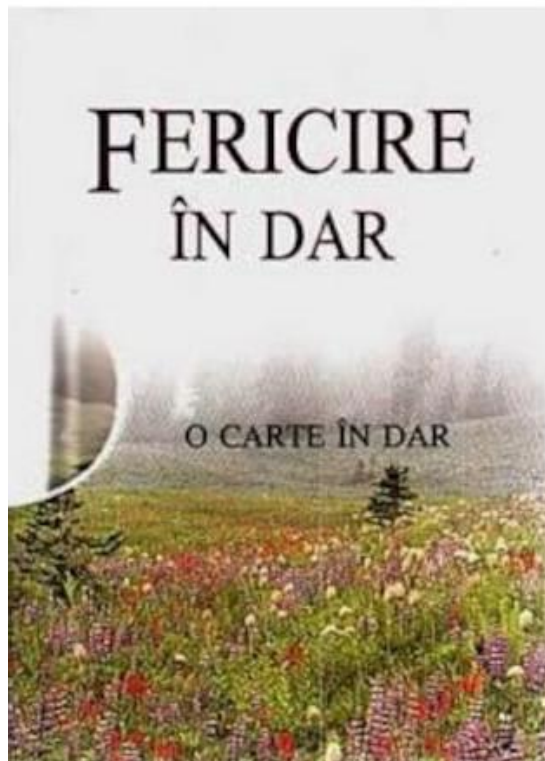
le arăți celor din jurul tău cine un subiect care m-a preocupat

Povestea ar fi cam treisprezece ani. luptându-se neatinse de culoarea fericirii, probleme aspre din viața ei, maturizarea ce vrea să-i idea de a vorbi, dar a nu fi ce îi zguduie zilnic mintea. Ea salveze, ea nu ar reuși să se singură, să se asculte și să se puțin, asta ar crede ea. Dar poveste există și ceva frumos, cineva care îi va colora care o va face să se iubească, cum nu credea că va putea va găsi pe cineva care să la fel de magnifică precum o care să îi iubească atât de să uite că ziua de mâine nu îi acel moment, ei vor gusta din savura orice gând nimicitor împreună, știind că nu vor mai fi niciodată singuri și neînțeleși. Ei vor fi unul și același azi, mâine și pentru totdeauna, știind că povestea lor și-ar pune amprenta adânc pe sufletele voastre neînțelese.

Acum, că stau și mă gândesc mai bine... chiar așa, de ce nu aș scrie cartea asta?

Alexandra Botea

Clasa a IX-a C

ești cu adevărat. Este dintotdeauna.

asa: o fetiță de cu propriile gânduri luptându-se cu cu singurătatea, cu distrugă inocența, cu ascultată, cu haosul nu ar reuși să se înțeleagă de una iubească... sau, cel fiindcă în orice aceasta va găsi pe zâmbetul, pe cineva să se înțeleagă, așa vreodată să o facă. Ea considere eternitatea face ea, pe cineva mult defectele, încât este promisă. Din durere împreună, vor

RĂDĂCINI

Preț de câteva clipe, am șuiertat cerul prin buze, sorbindu-i adierile, alintându-mă cu aroma unui tărâm atât de râvnit, de care nici depărtările, nici oamenii noi nu m-au putut vindeca. Dincolo nu era nimic, nici măcar un chip lipit de fereastră sau poate o gară cu nume de român care să-mi coloreze melancoliile. Nimic... Doar eu, expusă privirilor, eu, plină de gânduri sparte ce m-au străpuns, adâncindu-mi singurătatea, eu, golită de amintirile care s-au izbit zgomotos de o lume ce nu mă încăpea...

Țin minte că în locul acela de împrumut ce refuza să îmi găzduiască speranțele, visam cu o precizie uluitoare aceeași imagine: pentru a-mi alina dorurile, veneam din țara mea cu o plantă mică-mică, pe care o puneam în pământ, să crească. Destul de repede, ea devenea un copac, de prezența căruia mă bucuram, fiindcă îmi vorbea de "iarba verde de acasă", de toate glasurile ce reverberau în sufletul meu, legate acum de un trecut imposibil de regăsit printre străini reci și calculați. Dar când mă așteptam să rodească, nu știu de ce, copacului meu i se retrăgeau brusc rădăcinile care luau forma unor șerpi subțiri, dezgustători, cu mișcări haotice. Crengile începeau

să trosnească sub forța unui uragan invizibil, amestecându-mi spaimile și tulburându-mi mintea. Știu că m-am și întrebat de câteva ori: de ce nu mă mai suportă? De ce vrea să moară? Fiindcă murea de fiecare dată... Apoi am înțeles... Eu eram copacul. Mie nu îmi puteau crește rădăcini, fiindcă nu puteam rezista în pământul altora, în vreme ce pământului meu îi lipseam.

Am impresia că în tot acest timp n-am făcut altceva decât să-mi însângerez unghiile, ochii și tâmplele, să alerg desculță ca și cum aş străbate nu o civilizație, ci coridoarele unui sanatoriu, lăsându-mă lovită de vânturi haine și primind pumni în piept. Cred că atunci a fost momentul când pumnii aceia nu au mai durut, pentru că m-au dezlipit, printr-o manevră de resuscitare, de pe marginea subțire a morții liber consimțite, accelerându-mi pulsul. Așa că mi-am smuls toate tristețile care mi se cuibăriseră în inimă sau oricum, foarte aproape de ea... și m-am întors acasă. Ce dulce eliberare!

Primele zile de când mă aflu printre ai mei am fost ca un om ce descoperea pentru prima dată lumea, "patria mea". Nu erau emoții violente care să zguduie sufletul, nu erau trăiri vecine cu insomnia, ci doar o mare liniște, ondulată din când în când de câte o senzație sau mireasmă dintr-o scenă trăită demult, într-o altă viață, parcă. Într-un astfel de moment, de profundă limpezire, am știut despre ce vor fi poveștile pe care le voi spune eu mai departe. Nu vor fi despre mituri, pe care mi-e teamă că, prin neputințele mele, am să le dizolv, am să le banalizez; nu vor fi nici măcar despre istoria locurilor mele: au făcut-o mai bine și mai frumos alții, înaintea mea. Nu! Am să

vorbesc despre ce mi-a fost mie cel mai dor. Mie, doar mie! Ceea ce pentru altul nu înseamnă nimic, pentru mine a însemnat legătura cu viața, așa aceea subțire care m-a făcut să nu abdic.

Dinspre un conac, acum o sută de ani sau poate doar ieri, o muzică suavă străpungea rama de frunze a cerului. Așezată pe o gălmă de pământ, impunătoarea casă mângăia bolta cu șindriile ei bătute de ploi, sub care stăteau agățate ferestre care primeau tot soarele rostogolit la poalele dealului. Din când în când, câte o adiere umfla perdeaua fină de borangic, lăsând să se întrevadă siluete delicate și ochi visători. Oare ce taine sunt strecurate

printre mobilele vechi, cu miros de cireși și nuci încă în floare?

Priviri curioase iscodeau și în sufletul, și în odaia fetei cu chip de porțelan. Erau ale copilului ce am fost odată, copil pe care niciun om iubitor de oameni nu îl poate muștra fiindcă deschide o poartă străină și înaintează cu pași nesiguri pe aleea pietruită. E o fascinație în lucrurile rupte de realitate pe care numai copilul o poate desluși, dacă nu i se amputează aripile.

De aici, o bucată de poveste este ștearsă din memoria mea, dar, chiar și așa, cred că aş putea recompune un puzzle imperfect de voci, chicoteli, crinoline, umbrele dantelate și clinchet de pahare de cristal. Dacă n-ar fi fost glasul mamei care să mă strige, rușinată de gestul meu de a fi îndrăznit să încalc o proprietate privată, probabil că amintirile mele ar fi fost mai bogate acum.

Ei bine, așa am aflat eu că basmele nu sunt neapărat despre oameni și locuri de peste șapte mări și șapte țări, uneori și de mai departe, ci despre oricine crede în ele. În afară de chipurile celor

dragi mie, amintirea asta nu mi-a putut fi smulsă de nimeni, atunci când eram departe; ea m-a hrănit, m-a mângâiat, mi-a anesteziat toate nefericirile.

Când m-am limpezit, nu un vârtej de frunze m-a mângâiat pe gleznă, ci un bilet ros, scris într-o limbă veche, de către o mână sigură: ”În grădina acestui conac e copacul tău. Va rămâne mereu aici, unde ți-ai lăsat și o parte de suflet. De data asta, rădăcinile îl vor face nepieritor!” Să mai spun cum s-a învârtit lumea în momentul acela? În cel mai grațios vals!

Așa că asta voi zice eu nepoților mei: că într-o curte frumoasă trăiește copacul meu adevărat, desprins din vis, adânc înfipt în pământ! Acum știu sigur că nicio furtună nu îl va doborî, pentru că el este, în sfârșit, acasă!

Epure Anita
Clasa a XII-a B

Ce este violența?

“Orice reformă impusă prin violență nu va îndrepta răul: înțelepciunea nu are nevoie de violență.” – Lev Tolstoi

Ce este violența?

Violența reprezintă un mod de apărare nu doar al oamenilor, ci al viețuitoarelor în general, unele față de celelalte, în momentul în care în viața acestora se ivesc situații stresante, incontroabile pentru ei, pe care simt că nu le pot gestiona.

De ce violența este adesea o alegere?

Există mai multe motive pentru care violența poate fi o alegere pentru oameni. Unul dintre ele ar fi faptul că nu știu cum să-și controleze reacțiile și aleg să acționeze pe baza emoțiilor negative care nu pot proveni neapărat din interacțiunea cu provocatorul sau provocatorii, ci și din stilul de viață, din mediul în care își petrec timpul, din interacțiunile cu alți oameni. Aceste aspecte pot influența starea atacatorului, inducându-i frustrare și nemulțumire față de orice și oricine se află în jurul său. Astfel, din dorința de a-și exprima emoțiile negative, aleg să facă rău altor persoane și să producă suferință fără a se gândi prea mult la consecințele faptelor lor.

Cum poate fi prevenită violența?

Violența poate fi văzută de oameni ca fiind cea mai accesibilă cale prin care să exprime ceea ce simt. Aflându-se într-o stare deplorabilă, unei persoane îi pare foarte complicat să-și mențină controlul asupra sa, iar simplul fapt că alege să nu accepte cum se simte și să vorbească despre acest lucru îi va naște dorința de a îi răni și pe cei din jurul său, de a arăta răutatea. Așadar, o activitate benefică pentru combaterea stresului care generează dorința de a fi violent poate fi discutarea cu o persoană de încredere, membru al familiei, un prieten sau de ce nu, chiar un

specialist, căci simplul fapt de a avea curajul să vorbești despre ceea ce simți din dorința de a deține controlul asupra emoțiilor tale, poate fi considerat un act de curaj.

Un alt lucru care poate ajuta la prevenirea violenței îl constituie practicarea unui sport sau a unui hobby care sunt modalități de exprimare a emoțiilor într-un mod cât se poate de pozitiv. Este chiar demonstrat științific faptul că antrenamentele sportive sau hobby-urile ajută la combaterea emoțiilor negative puternice, deoarece creierul se relaxează, iar perspectiva persoanei în cauză se poate schimba

radical.

În concluzie, disciplina și autocontrolul ne ajută să ne gestionăm emoțiile și să ne dezvoltăm personalitatea. A ști să te controlezi te determină să fii un bun diplomat, să cântărești mai mult acțiunile tale.

Matei Elena
Clasa a XI-a B

TREPTЕ DE CALEA RESPECTULUI

Putem cultiva **RESPECTUL** în fiecare anotimp. **ANOTIMPURILE RESPECTULUI**, desenate pe pereții școlii, au devenit mai colorate pentru că **PRIMĂVARA** „înfloresc faptele bune”, „se întorc prietenii adevărați”, „cântăm imnul bucuriei”; **VARA** „se coc emoțiile pozitive”, „ne încălzesc faptele bune”, „iubim soarele din privirea celorlalți”; **TOAMNA** „culegem roadele respectului” și „cămara sufletului e acum mai bogată”; **IARNA** „dezghețăm” emoțiile pozitive, „construim **OAMENI ADEVĂRAȚI**”, „colindăm fapte bune” și „spunem, la gura sobei, povestea devenirii noastre”.

Am descoperit, astfel, că „pașii”, aparent mărunți, precum „Să dăruiești!”, „Să mulțumești!”, „Să ajuți!”, „Să crezi în tine și în ceilalți!”, îi pot ajuta să se simtă oameni împliniți. Astfel, oamenii au nevoie unii de alții și, de aceea, **LUMEA ÎN CARE VREM SĂ TRĂIM SE BAZEAZĂ PE RESPECT!**

Răspunde celui alt politic,
Este un lucru frumos!
Să fii fericit, muncitor și smerit,
Pe toți să-i respecti negreșit!
Elevi silitori voi să fiți!
Curajul să vi-l dovediți!
Toți de rău să vă păziți!

Stănescu Miruna
Clasa a XI-a B

CURIOZITĂȚI...

Curiozități despre fizică

1. Lumina este mai rapidă decât orice altceva cunoscut

Viteza luminii în vid este de 299.792.458 metri pe secundă. Dacă ai călători cu această viteză, ai putea înconjura Pământul de 7,5 ori într-o singură secundă!

2. Gravitația este cea mai slabă forță

Deși menține planetele pe orbite și controlează universul, gravitația este de aproximativ 10^{36} ori mai slabă decât forța electromagnetică.

3. Timpul curge mai încet în apropierea unui obiect masiv

Acesta este un efect al teoriei relativității generale a lui Einstein. De exemplu, ceasurile pe un satelit GPS (aflat în spațiu) funcționează mai rapid decât cele de pe Pământ și trebuie ajustate pentru a oferi date precise.

4. Materia este aproape în întregime... spațiu gol

Atomii care alcătuiesc materia sunt în mare parte spații goale. Dacă nucleul unui atom ar avea dimensiunea unui bob de orez, electronii ar orbita la o distanță de câțiva kilometri.

5. Antimateria există

Pentru fiecare particulă de materie există o antiparticulă cu aceeași masă, dar cu sarcină opusă. Dacă o particulă și antiparticula sa se întâlnesc, se anihilează, eliberând energie.

Știați că...

1. Cea mai rece temperatură atinsă vreodată a fost aproape de zero absolut ($-273,15^{\circ}\text{C}$)? Oamenii de știință au atins temperaturi de doar câteva miliarde de grad peste zero absolut în laboratoare.

2. O stea de neutroni este atât de densă încât o linguriță din materia sa ar cântări cât Everestul? Aceste stele sunt rămășițele extrem de dense ale unor supernove.

3. Gravitația Pământului nu este distribuită uniform? Masa planetei nu este distribuită uniform, astfel încât există variații mici, dar măsurabile, în intensitatea gravitației.

4. Există o particulă subatomică mai rapidă decât viteza luminii? În anumite medii (cum ar fi apă sau sticlă), particulele pot călători mai rapid decât lumina în acel mediu. Acest fenomen se numește efectul Cherenkov.

5. Fotoni produși în interiorul Soarelui pot dura mii de ani să ajungă la suprafața sa? Deși lumina soarelui călătorește doar 8 minute până la Pământ, fotonii au un drum mult mai lung în interiorul stelei.

Roman David
Stoica Mario
Clasa a XI a A

CURIOZITĂȚI DESPRE MEDICINĂ

Originea cuvântului „medicină”

Cuvântul „medicină” își are originea tot în limba latină, de la „medicina”, care înseamnă „arta vindecării”. Acest termen derivă din „medicus”, care înseamnă „vindecător” sau „medic”. La rândul său, „medicus” provine din rădăcina „mederi”, care înseamnă „a vindeca” sau „a trata”. Această rădăcină latină a dat naștere și altor cuvinte înrudite, cum ar fi „remediu” (din „remedium”, care înseamnă „mijloc de vindecare”). În Antichitate, „medicina” era folosit pentru a desemna atât practicile terapeutice empirice, cât și cele magico-religioase folosite pentru tratarea bolilor. Astfel, termenul „medicină” a evoluat pentru a reprezenta domeniul care studiază, diagnostichează și tratează bolile, menținând sănătatea.

Originea termenului „doctor”

Cuvântul „doctor” provine din latină și înseamnă „învățător” sau „profesor”. Inițial, era folosit pentru a desemna persoanele care aveau un grad academic avansat, iar abia mai târziu a devenit asociat cu practica medicală.

Primul transplant de organe

Primul transplant reușit de rinichi a fost efectuat în 1954 de către medicul Joseph Murray, care a primit ulterior Premiul Nobel. Ce este fascinant e că donatorul și receptorul erau gemeni identici, ceea ce a redus riscul respingerii organului.

Creierul nu simte durerea

Deși creierul controlează toate senzațiile din corp, el însuși nu are receptori pentru durere. De aceea, operațiile pe creier pot fi realizate pe pacienți complet conștienți.

Stetoscopul, o invenție accidentală

Stetoscopul a fost inventat în 1816 de medicul francez René Laennec, care era prea jenat să-și pună urechea direct pe pieptul unei paciente pentru a-i asculta inima. A creat un tub din hârtie rulat, care mai târziu a evoluat în stetoscopul modern.

Sângele uman poate umple kilometri de vase

Corpul unui adult conține aproximativ 5 litri de sânge, care circulă printr-o rețea de vase de sânge ce ar putea înconjura Pământul de două ori dacă ar fi puse cap la cap (aproximativ 100.000 de kilometri).

Operații realizate pe sine însuși

În 1961, medicul rus Leonid Rogozov, aflat într-o expediție în Antarctica, și-a îndepărtat propriul apendice infectat, deoarece era singurul doctor din echipă. Operația a fost un succes, iar el a supraviețuit fără complicații.

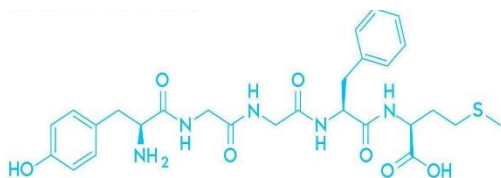
Amprentele limbii sunt unice

Asemenea amprentelor digitale, fiecare persoană are o amprentă unică a limbii, ceea ce ar putea fi folosit în viitor în identificarea personală.

Transfuzia de sânge în trecut

În secolul XVII, primele transfuzii de sânge erau experimentale și adesea mortale. Un caz celebru implică un pacient care a primit sânge de la o oaie, ceea ce a dus la complicații severe și interzicerea temporară a transfuziei.

Corpul uman produce medicamente naturale

Endorfinele, produse de corp în momente de stres sau efort fizic, sunt analgezice naturale care pot fi de până la 100 de ori mai puternice decât morfina.

Originea anesteziei moderne

Anestezia modernă s-a dezvoltat abia în secolul XIX. Până atunci, intervențiile

chirurgicale se realizau fără anestezie, iar pacienții erau adesea legați sau ținuți de mai multe persoane.

“Sindromul inimii frânte” există cu adevărat

Deși sună poetic, „sindromul inimii frânte” (cardiomiopatia Takotsubo) este o afecțiune reală, declanșată de stres sau pierderi emoționale puternice. Simptomele sunt similare cu cele ale unui atac de cord, dar reversibile.

Vaccinurile au schimbat lumea

Primul vaccin a fost dezvoltat de Edward Jenner în 1796 pentru variolă, folosind virusul variola bovină. Acest vaccin a dus, în cele din urmă, la eradicarea bolii în 1980.

Corpul uman produce suficiente globule roșii pentru a înconjura Pământul

În fiecare secundă, corpul tău produce aproximativ 2,5 milioane de globule roșii noi. Dacă le-ai alinia una după alta, ar putea înconjura planeta de mai multe ori într-un an.

Ficatul este un organ cu super-puteri

Ficatul poate regenera până la 75% din masa sa pierdută. Această capacitate remarcabilă îl face unul dintre cele mai fascinante organe din corpul uman.

Curiozitate în domeniul științei

Știați că...?

- Valoarea constantei atracției universale a fost determinată experimental de Henry Cavendish, cu ajutorul balanței de torsiune pe care a construit-o? Această valoare pare extrem de mică la scară umană, dar este suficientă pentru a face să se atragă toate corpurile din Univers. La scara Universului, este singura forță care contează; de ea depinde evoluția viitoare a Universului.
- Diametrul sistemului solar este de: 80 U.A.?
- Steaua cea mai apropiată de Soare se află la: 4,3 a.l.?
- Diametrul Căii Lactee (galaxia din care facem parte) este de: 100.000 a.l.?
- Diametrul grupului local de galaxii este de: 1 Mpc.?
- Distanța până la cel mai depărtat obiect observat în Univers este de: 18-109 a.l.?

- Principiul inerției a fost descoperit de Galileo Galilei?
- Un referențial în care se verifică principiul inerției se numește referențial inerțial.
- Structuri care nu respectă regula octetului au fost descoperite în deceniul 6 al secolului trecut și au fost denumite structuri sandwich".

- Un astfel de compus este ferocenu.
- Pentru stabilirea structurii ferocenu-lui, Wilkinson a luat premiul Nobel în 1973.
- Fisiunea nucleară a unei mase de uraniu produce o energie de peste 2 000 000 ori mai mare decât cea obținută prin arderea aceleiași mase de cărbune.

- Efectul de seră, distrugerea stratului de ozon protector și poluarea mediului ambiant au devenit astăzi probleme prioritare ale tuturor națiunilor lumii.

- Poluarea este un proces de deteriorare a populațiilor vegetale, animale și umane, precum și a mediilor de viață.

Spînu Dalia, Mitroi Mara
Clasa a XI a C

Paradoxuri în fizică

Paradoxul lui Fermi sau Paradoxul Fermi este denumit după fizicianul Enrico Fermi și se referă la aparenta contradicție între lipsa dovezilor și diferite estimări de probabilitate ridicată a existenței civilizațiilor extraterestre în altă parte a galaxiei Calea Lactee. Paradoxul este aplicat galaxiei noastre (lipsa vizitelor de exemplu), dar și universului întreg (lipsa urmelor existenței unor supercivilizații eventual extragalactice).

Punctele principale ale argumentului au fost ulterior dezvoltate într-o lucrare din 1975 a lui Michael H. Hart care include următoarele:

- Există miliarde de stele în galaxie asemănătoare Soarelui și multe dintre aceste stele sunt cu miliarde de ani mai în vârstă decât Sistemul solar.
- Cu o mare probabilitate, unele dintre aceste stele au planete asemănătoare Pământului și dacă Pământul este tipic vieții, pe alte planete s-ar putea să se fi dezvoltat deja o viață inteligentă.
- Unele dintre aceste civilizații ar fi putut dezvolta deja călătoria interstelară, un pas pe care Pământul îl investighează în acest moment.

Conform acestui raționament, Pământul ar fi trebuit deja să fie vizitat de extraterestri vii sau cel puțin de sondele lor (robotice).

Paradoxul informației găurii negre rezultă dintr-o combinație a mecanii cuantice cu relativitatea generală. În anii 1970, Stephen Hawking a demonstrat ca găurile negre nu sunt în

totalitate „negre” și emit foarte lent o radiație ce ar provoca evaporarea lor treptată până la dispariție. Dacă ar dispărea o gaură neagră, atunci întreaga informație despre steaua al cărei colaps a dus la formarea găurii negre ar dispărea odată cu ea; acest concept contrazice principiul conform căruia informația nu poate fi distrusă.

Paradoxul lui Olbers, numit după astronomul german Heinrich Wilhelm Olbers (1758-1840), cunoscut și sub denumirea de paradoxul cerului de noapte întunecat sau paradoxul fotometric, spune că într-un univers infinit, static și uniform, cerul nopții ar fi complet iluminat de nenumărate stelele și foarte luminos și nu ar trebui să fie negru. O primă explicație a paradoxului a dat-o chiar Olbers: norii de praf interstelari absorb mare parte din lumina stelelor. Însă, dacă norii ar absorbi lumina stelelor, ar deveni la fel de luminoși ca stelele, amplificând fenomenul de luminozitate pe timp de noapte.

Sandu Daria Ioana, Oprea Robert Christian
Clasa a X-a A

CĂLĂTOR ÎN ȚARA MEA

BUCOVINA „ȚINUTULUI MĂNĂSTIRILOR”

Când spui *roșu de Humor*, *albastru de Voroneț*, *verde de Sucevița* sau *galben de Moldovița* te gândești inevitabil la **Bucovina**. Bucovina, cunoscută și sub numele de “Țara Fagilor” este un ținut facinant și una dintre cele mai frumoase provincii carpatice. Această zonă impresionează din punct de vedere istoric, geografic și turistic, dar mai ales prin monumente sale. Bucovina este apreciată pentru multitudinea de mănăstiri construite de Ștefan cel Mare, Alexandru cel Bun, Petru Rareș și Alexandru Lăpușeanu.

În primul rând, dacă ai ajuns în ținutul mănăstirilor nu ai cum să ratezi câteva dintre cele mai frumoase și încărcate cu istorie mănăstiri.

1. Mănăstirea Voroneț a fost ridicată în 1488 în doar 3 luni și 3 săptămâni și este supranumită Capela Sixtină a Estului datorită frescei de pe fațada de vest care ilustrează Judecata de Apoi. Ea reprezintă una dintre cele mai valoroase ctitorii ale

lui Ștefan cel Mare. Datorită tehnicii de lucru aplicate de pictorii moldoveni, așa numitul albastru de Voroneț nu este cunoscut doar pentru natura pigmentului albastru, ci și pentru rezistența lui la condițiile climatice, făcând față secolelor ce au trecut peste el. Culoarea minunată provine dintr-o rețetă secretă care are la bază un mineral numit azurit, astfel devenind cea mai rezistentă culoare.

Mănăstirea Voroneț a fost declarată monument istoric în 1918 și inclusă în patrimoniul cultural mondial UNESCO în 1993.

2. Mănăstirea Sucevița

Monumentul este ctitorie comună a familiilor Movileștilor, construit în stilul arhitecturii

moldovenești, cu elemente de artă bizantină și gotică, înconjurat cu ziduri înalte de șase metri și groase de trei metri.

În 2010, Mănăstirea Sucevița a fost inclusă pe lista patrimoniului UNESCO, iar în 2015, pe lista monumentelor istorice din județul Suceava. Aceasta este singura biserică care are o reprezentare a scării Sfântului Ioan Scărarul. Mănăstirea Sucevița se află la 18 km de Rădăuți și la 55 de km de Câmpulung Moldovenesc.

3. Mănăstirea Putna reprezintă unul din cele mai importante centre culturale religioase și artistice românești, fiind supranumită „Ierusalimul Neamului Românesc” de către Mihai Eminescu, în 1871. Pe lângă biserică, ansamblul mănăstiresc cuprinde și turnul de poartă, turnul clopotniță, chiliile, paraclisul, muzeul, turnul tezaur, casa domnească și zidul de fortificație care împrejmuiește incinta. Mănăstirea se află la 33 km de orașul Rădăuți, din județul Neamț.

4. Mănăstirea Humor se remarcă prin pictura exterioară, dominată de „roșul de Humor”, reprezentativ fiind tabloul asediului Constantinopolului. Mănăstirea Humor este una dintre cele mai importante ctitorii ale evului mediu moldovenesc pentru valoarea sa spirituală și culturală. Ansamblul mănăstiresc include Biserica cu hramurile Adormirea Maicii Domnului și Sfântul Gheorghe.

5. Mănăstirea Moldovița se află în comuna Vatra Moldoviței, județul Suceava și impresionează prin picturile pereților exteriori, unde predomină culorile roșu-brun și sunt ilustrate scene cu caracter religios, istoric sau cultural. Dintre toate bisericile bucovinene, picturile exterioare de aici s-au păstrat cel mai bine.

Cea mai apreciată pictură este cea în care este reprezentat chipul Maicii Domnului, ținând în brațe pe Iisus, cu obrazul lipit de al ei. În muzeul mănăstirii se găsesc diferite piese de mobilier, printre care și tronul domnesc al lui Petru Rares, un epitaf brodat, icoane, ștampila bisericii, broderii, numeroase obiecte de artă și cărți rare. Tot aici se păstrează și premiul ”Mărul de Aur”, acordat de Federația Internațională a Ziariștilor.

6. Cetatea de Scaun a Sucevei este o cetate medievală, aflată la o înălțime de 70 m față de lunca Sucevei. A fost construită în secolul XIV-lea și fortificată în secolul al XV-lea. Ignorată timp de aproape 300 de ani, cu prilejul comemorării a 500 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare, cetatea a fost restaurată în 2004.

Cetatea de Scaun a Sucevei este un punct de atracție foarte important în ceea ce privește

turismul în Bucovina. Începând cu anul 2006, în luna august a fiecarui an, se desfășoară Festivalul de Artă Medievală “Ștefan cel Mare”. În Cetate au fost amenajate expoziții care oferă informații atât scris, cât și audio-video. Seara se aprinde iluminatul nocturn, iar pe zidurile exterioare și interioare sunt proiectate imagini alb-negru, dar și scenete de luptă sau din viața cotidiană din cetate.

Turiștii pot vizita cetatea contracost, biletul de intrare fiind 16 lei/ adult, 8 lei/ pensionar, 4 lei/ student și elev, de marți până duminică, intervalul orar fiind diferit de la lună la lună, de aceea ar trebui consultat site-ul lor înainte de vizită.

7. Mocănița de la Moldovița – Huțulca a fost construită în 1888 pentru transportul de masă lemnoasă, de la pădure la gater și a fost folosită în acest scop până în 2001. Din 2005, mocănița este administrată de Asociația pentru păstrarea liniilor înguste din România.

Trenulețul cu abur te poartă printre case pitorești, peisaje de vis și dealuri pline de fânare. O călătorie dus-întors, cu mocănița, constă 35 lei/adult și 20 lei/copil și durează aproximativ 3 ore. O dată ajunși la Argel, punctul final, puteți servi produse tradiționale la restaurantul amenajat la capăt de linie.

Ivănescu Mihaela
Clasa a X-a C

JEUNES PLUMES

Loin des sentiers battus

Deuxième chapitre

Le jour où j'avais découvert le monde j'avais trois ans environ. Je restais tout le temps enfermé dans la cour jouer avec ma sœur et avec les animaux : des agneaux, des chiens et des chats, des poussins et quelques jouets. Lorsque je sortais dans le village à la fête de dimanche avec des violoneux sur le terrain de foot, je ne voyais rien car je restais dans les bras de quelqu'un. Mais ce jour-là j'avais reçu la visite d'un cousin plus âgé qui avait demandé à ma famille de nous laisser aller ensemble à la vigne ramasser des raisins.

Lorsqu'il ouvrit la porte l'angoisse et le bonheur m'envahirent à la fois. La lumière forte du soleil, qui n'était plus obturée par les grands arbres de notre cour, me frappa fort les yeux au point de m'aveugler. Devant moi à quelques dizaines de mètres un immense champ de blé, une mer jaune qui frémissait dans le vent ! C'était grandiose, je n'avais jamais vu un espace étalé et en plus il bougeait ! Je ne voulais plus avancer, je voulais rester un peu loin de cette beauté mouvante, vivante. J'étais ensorcelé et terrifié comme si cette beauté aurait voulu me blesser ou m'avalier. Ce

fut le moment de la contemplation, de la découverte, de la compréhension que quelqu'un de vivant - le monde - existait en dehors de moi et que je n'étais pas protégé contre cette merveille terrifiante. Ce fut tellement éblouissant et aveuglant que je courus dans notre cour tordu et aveuglé. Mon cousin se montra étonné mais laissa tomber son projet de m'amener à la vigne en pensant que j'étais encore trop petit et peureux. En ce qui me concerne, j'avais couru vite voir ma grand-mère, mon maître spirituel, celle qui avait formé mes premières représentations de l'espace et du temps magiques avec ses contes de fées. Je pensais avoir découvert cet espace magique et lui partager

cette merveille. Et, en plus, lui demander des explications, car elle savait tout, m'expliquait tout. Mais ce jour-là elle n'était pas à la maison, elle était partie en ville au médecin et je l'ignorais. Je l'avais appelée, je l'avais cherchée sans résultat, elle n'y était pas. J'avais questionné mon cousin, plus âgé de quelques années, mais j'étais incohérent et prolix, je ne savais pas ce que je voulais demander et il n'avait rien compris. Finalement j'avais trouvé ma mère dans la cuisine mais je n'avais plus envie de lui poser des questions, elle était

absorbée par son travail et n'était pas brillante en matière de narrations ou d'explications.

Depuis ce moment-là ma vie a changé. Ma grand-mère allait m'expliquer au bout de quelques jours que tout ce qui existait autour de moi était comme moi, que toutes les fleurs et les insectes avaient un cœur, une âme, que tous les êtres étaient en quête de nourriture et de bonheur. Je comprenais encore peu, mais j'avais appris depuis ce jour-là que je n'étais pas le centre du monde ou le monde en soi, que moi et le monde, nous étions chacun une individualité séparée, distincte, que ce monde était habité par bien d'autres entités, un espace à explorer qui n'était pas celui des contes des fées. Je n'avais pas encore une représentation du temps, j'allais l'avoir un an plus tard lorsque j'avais trouvé un poussin mort derrière les mauvaises herbes et je ne comprenais pas pourquoi il était mort. Je savais que la mort existe, mais je ne savais pas qu'elle était définitive, que mourir c'était une question de temps. Alors ma grand-mère, qui m'avait trouvé pleurer le poussin et lui préparer un trou pour l'enterrer, comme j'avais entendu qu'ils faisaient les gens, m'expliqua qu'on avait chacun notre temps, qu'on n'était pas éternel. Ce fut vraiment le moment de la terreur de la mort. J'avais compris que je devais mourir aussi comme le poussin et que rien ne pouvait changer cela. Tous les jours j'allais chez ma grand-mère lui demander, horripilé, *comment faire pour tromper la mort*. Elle n'avait pas de réponses. Finalement, en comprenant que j'étais hanté par l'angoisse de la mort, elle m'avait dit que la peur dépêche la mort. *Par peur de mourir, j'ai abandonné la peur et l'obsession de la mort. Ce fut ma première victoire sur moi-même, mon premier combat avec les démons de mon esprit.*

Ensuite, j'ai commencé à explorer les espaces environnants du village, à connaître mes terres, la vigne, les champs de blé et de maïs, j'ai regardé avec d'autres yeux le jardin potager et le verger qui me semblaient immenses quelques ans auparavant et que j'estimais

assez petits au bout de mon initiation spirituelle aux mystères de la vie. J'ai découvert la forêt du village où j'avais pensé que s'abritaient les fées et les ogres, mais qui était en réalité le pays des arbres géants et sauvages où vivaient des oiseaux et des insectes, des écureuils, des renards et des sangliers. « Peut-être que la nuit ils se transforment en fées et en ogres », pensais-je, en me promenant dans les clairières de la forêt ancestrale.

Je suis fils de paysan. Mon père en est pareil. Mon grand-père en fut comme nous et ainsi de suite, depuis cinq siècles, lorsque mes arrière-arrière-arrière grands-parents et d'autres paysans comme eux avaient décidé d'abandonner leurs habitations exposées aux assauts des Tatares et des Turques, et de fonder une communauté dans une plaine fertile abritée par des collines, un endroit caché et éloigné de tous les villages ou hameaux. Une communauté pas visible aux yeux des envahisseurs, car protégée par les collines, où ils ont pu travailler la terre, élever leurs enfants et survivre aux agressions de l'histoire. Car mes ancêtres étaient des paysans aux mains calleuses et gercées à cause de leur travail dur pour maîtriser la terre, comme en fut mon grand-père, pas des guerriers comme les Turcs et les Tatares qui arrivaient de leur espace mouvant.

Stanciu Daniel
Clasa a X-a D

La Bibliothèque Paradis

Premier chapitre

J'ai grandi dans l'univers fantastique des contes racontés par ma grand-mère, ancienne institutrice, et des livres de ma mère, professeure de langues étrangères. Elles possédaient et nous possédons encore une immense bibliothèque avec des centaines de volumes, un trésor de culture, héritage de famille que nous avons enrichi avec chaque génération de lecteurs. N' imaginez pas un décor de luxe, avec de vieux meubles en bois sculpté, emblème d'une famille noble ! Pas du tout ! Il s'agit d'un espace habituel, ancienne salle à manger aménagée comme bibliothèque, dont on avait gardé le canapé et

la grande table, devenue la table de lecture, avec les quatre chaises. Sur les murs, à droite et à gauche, il y avait des bibliothèques pas chères remplies de livres et sur les autres deux murs des étagères avec des livres. Sur ces dernières étagères on en comptait trois avec des livres pour les petits dont des contes populaires roumains, les contes des frères Grimm ou ceux de Charles Perrault, des contes russes et arabes, des livres de Jules Verne ou de Jacques London, „Les aventures d'Alice au pays de merveilles” d'après Lewis Carroll, « Le Petit Prince » d'Antoine de St-Exupéry et bien d'autres. Contes, histoires et lectures, ce fut mon univers d'enfant qui prenait vie dans la bibliothèque où ma grand-mère m'installait sur un vieux canapé. Tandis qu'elle lisait assise à la table de lecture, j'y jouais aux poupées et j'attendais le moment magique où elle me

disait des narrations, des contes, des histoires ou me racontait des souvenirs de son enfance, de celle de ma mère ou de moi toute petite. Un immense torrent d'images, d'espaces et de personnages se déversait sous mes yeux, le temps se déroulait à ralenti incorporé dans les récits de ma grand-mère. Mes premiers souvenirs furent fortement liés à cet endroit mythique, avec ses grandes fenêtres s'ouvrant sur le jardin en fleur, des fleurs de toutes les couleurs, émanant tous les parfums, qui pénétraient dans la bibliothèque par les fenêtres ouvertes, se mêlant aux odeurs des livres qui m'étais si familier.

À l'âge où je ne savais pas encore lire, je regardais les couvertures des livres, surtout celles qui avaient des dessins, et j'essayais de deviner lesquels de ces livres-là auraient pu contenir les contes de fées que ma grand-mère me racontait dans le temple de la lecture, qui était notre bibliothèque, matin, midi et le soir ensuite dans mon lit d'enfant. À ce temps-là, je me contentais d'écouter émerveillée et d'imaginer les narrations avant de m'endormir. Pendant la nuit, dans mes rêves d'enfant, je recevais la visite des personnages fascinants et magiques qui descendaient des contes de ma grand-mère et je me promenais avec eux dans leurs royaumes tissés en fils dorés imaginaires. Quelle aventure, quelle évasion ! La journée, je regardais les livres, qui représentaient pour moi des codes inaccessibles, les lettres me paraissaient chargées de magie, pour moi chaque lettre était une sorte de personnage étrange dont le visage restait caché derrière ces codes.

La bibliothèque ce fut donc l'univers de mon enfance, l'espace de mes évasions, un espace d'osmose entre le réel et les contes. Je n'étais pas trop fascinée par les téléphones portables ou les ordinateurs car j'avais autour de moi des narrateurs fascinants ou plutôt des narratrices fascinantes : ma grand-mère et ma mère. Je vécus donc une enfance mythique centrée sur le temple des livres et les codes de l'imaginaire qui fut notre „Bibliothèque Paradis”.

Păun Alessia Maria
Clasa a X-a B

Le mur qui nous cache la beauté

Le mur est gros, haut, effrayant, bâti en pierres lourdes, apparemment impossible à grimper. Depuis mon enfance, il se dresse là, occupant une partie du trottoir, séparant le connu de l'inconnu. On raconte qu'au-delà il n'y a rien, juste du vide. Pourtant, chaque soir des ombres dansent sur les pierres, dans le noir, comme dans un rituel ésotérique, projetées par une lumière que personne n'avait pu expliquer.

Un jour, poussé par la curiosité, je décide d'escalader le mur. Mes doigts s'accrochent aux

fissures, mes pieds trouvent des appuis. Mon cœur bat de plus en plus fort à mesure que je m'élève. Enfin j'atteins le sommeil ! Je retiens mon souffle.

Derrière le mur un champ de fleurs sauvages s'étend à perte de vue. Le vent y fait danser des coquelicots et des bleuets. Une rivière serpente doucement, reflétant un ciel d'un bleu absolu, qu'on peut voir seulement dans les rêves. Un enfant s'émerveille en courant après un papillon doré avec des tâches bleues.

Alors, je comprends. Le mur n'est pas une frontière, mais un rideau d'illusions. Il ne cache pas le vide ou le néant, mais la beauté, le savoir. Ceux qui l'avaient érigé voulaient nous empêcher de contempler les merveilles et les profondeurs, d'imaginer l'inconnu. Mais moi, je vois. Que se passe-t-il derrière le mur ?

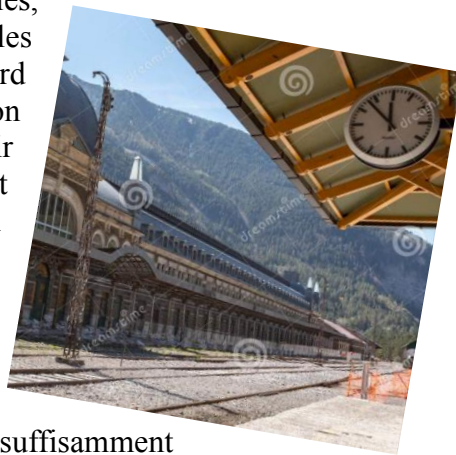
Peut-être qu'on nous refuse la beauté, le savoir. Ou peut-être le mur existe seulement dans notre esprit. C'est notre commodité qui l'avait dressé pour qu'il occupe un espace dans notre quotidien, dans notre existence, dans notre vision.

Cîrneanu David Alexandru
Clasa a XI-a B

L'AVATAR EN SOFFRANCE ET LE MIROIR OPAQUE

Premier chapitre

Des portes qui grincent. Quelques sifflets aigus et un rugissement de cris. Des tonnes de paires de pieds ou plutôt des bruits de pas se dirigeant vers la station d'autobus. Que des pas, pas de visages, personne ne regarde personne, tous semblent aveuglés par le quotidien terne, accablant écrasant ... Un village fantôme, avec quelques habitants oubliés, abandonnés au bout du monde, des enfants, des ados et des vieux, les autres étant partis à l'étranger pour travailler. Comme par hasard presque tous les habitants sont là aujourd'hui, entassés dans la station à attendre le bus. Partir, quitter ce village presque mort où l'espoir est enterré, s'évader ailleurs, n'importe où mais oublier cet endroit maudit où tous se sentent aliénés, vidés de vie et de rêves. Parmi eux Julien se balançant d'un pied sur l'autre comme à la recherche d'un équilibre émotionnel et existentiel. Son père, paysan converti en bâtisseur sur les chantiers d'Allemagne, sa mère aide-soignante. Son grand-père paysan « rentier » car il avait concessionné tous ses terrains agricoles à un entrepreneur pour qu'il les travaille en échange d'une petite rente. Presque rien. Mais suffisamment pour payer les bus de Julien qui se rend au lycée en ville. Tout est ennuyant ici, dans cet espace large mais suffoquant, dépeuplé mais agité par les énergies invisibles des souterrains, des tombes, des ancêtres oubliés, des mythes rejetés.

Derrière la station d'autobus vieille, sale et étroite, les peupliers frémissent lourds de feuillages, caressés par la brise qui rafraîchit leurs vieilles couronnes. Ils sont là depuis le temps

immémorial de la fondation du village, depuis l'époque où le village même frémissait dans la musique des violons et des accordéons des musiciens à l'occasion des grandes fêtes. Ces peupliers géants se bercent et murmurent le récit des vieux temps mais personne ne les voit, personne ne les entend. Derrière les peupliers, des lilas qui déversent leurs parfums sur les cours attristées et somnolentes des villageois. Les rayons du soleil se reflètent dans leurs fleurs alors que des essaims d'abeilles se dirigent vers ces lilas à la recherche du paradis. Un paradis invisible pour les habitants ou mort, oublié, vidé de sens à leurs yeux...

Constantiniu Iancu – Cristian
Clasa a XI-a B

UNITED IN DIVERSITY

Europe's motto: "Unity in Diversity" was chosen wisely and now its significance can be understood by all the people who enjoy the benefits of being part of a larger family.

The peoples who are part of the European Union have come together for peace and prosperity and enjoy the opportunity to share their cultures and traditions. This rich tapestry of diversity enriches the continent, fostering mutual respect and understanding among nations.

The European Union stands as a testament to the power of cooperation and collaboration. Educationally, programs like Erasmus+ allow students to study abroad within Europe, fostering a sense of identity and camaraderie among the younger generations. This exchange of knowledge and ideas not only enhances personal development but also builds a more cohesive and informed European society.

My opinion about the European Union is that one common person, like me, can really enjoy the values of this family: freedom, equality and justice.

UNITY
IN
DIVERSITY

Murtaza Diana
Clasa a X-a A

A STORY WHICH HAS JUST BEGUN

My story began when I understood what the European Union and the Erasmus founded projects mean for a student like me and it has not ended yet...

I had the opportunity to be a participant in more Erasmus + projects and I could study for a short period of time both in Portugal and Greece.

The topics of the projects were related to spreading awareness about the effects of climate change, the gender equality issues and strategies for ensuring more confidence for girls when pursuing a career in IT or science and breaking the stereotype that men are better than women in certain domains.

I cherish all the friendships that I have from these experiences, I value everything that I have learnt in such a short period of time.

My story has just begun. I cannot wait for my future European experiences!

Negreanu Bianca
Clasa a XI-a A

WE ARE ALL THE SAME IN EUROPE

Diversity is what makes us unique!

Sometimes we want to be different, sometimes we try to be the same, but in the end we realize that our beauty comes from all those peculiarities that one person has. This is also true for the countries which are part of the European Union. They are all different, but they share the same vision, they have the same values and rules.

I am the perfect example of a person growing up in Europe. I was born in Italy, but I am studying in Romania. I have participated in Erasmus+ projects and I could meet people from all around Europe. I feel at home here in Romania, but I can speak about Italy as my home, too.

The people I met during my participation in the projects were just like me: happy to embrace every culture and learn about our world!

Stoican Luca
Clasa a XI-a A

FII-MI TU POEM ÎN ASTĂ VIAȚĂ !

COLAJ

Colaj de piese mute îmi răsună în timpane,
Cu aceleași versuri obosite și întortocheate.
Partituri împrăștiate pe 35 de piano,
Pline de note și preludii de mine însămi create.

Dar degeaba, degeaba amalgam de optimi,
Degeaba șiruri de șaisprezecimi și pauze,
Care parcă vin din întunecatele adâncimi,
Și primesc doar niște aplauze.

Degeaba le recit și le interpretez cu emoție,
Dacă nu ești tu cea care le ascultă.
Nu mă poate impresiona nicio reacție.
Fără tine totul mi se pare o insultă.

Degeaba trăiesc pe acest pământ obscur
Dacă totul în jurul meu fără tine e negru.
Am început să mă împrietenesc cu Mercur.
Și eu și el așteptăm mesaje la cronometru.

În scrisori am așternut lacrimi și zâmbete,
Zâmbete care existau doar pentru tine.
Cuvintele mele acum sunt doar niște sunete,
Căci vocea ta e tot ce mai pot reține.

Romane, rapsodii și opere de orchestră,
Scrisori, cuvinte și sunete aruncate în vânt,
Zac acum într-o încăpere foarte sinistră
Și e o liniște mai sumbră decât în mormânt.

Nu știu cât de curând te voi mai revedea,
Sau dacă soarta va dori să ne mai unim.
Uitându-mă în spate, acea încăpere ardea,
Ardea visurile, amintirile și sentimentele noastre pe care nu am reușit să le îndeplinim....

Șerbana Tudor
Clasa a XII-a D

Simt

Simt,
Pe ceafa rece,
Un aer cald, ca de vară.
Ce mă aduce înapoi,
Înapoi în timp.
Dar oare,
Simt?

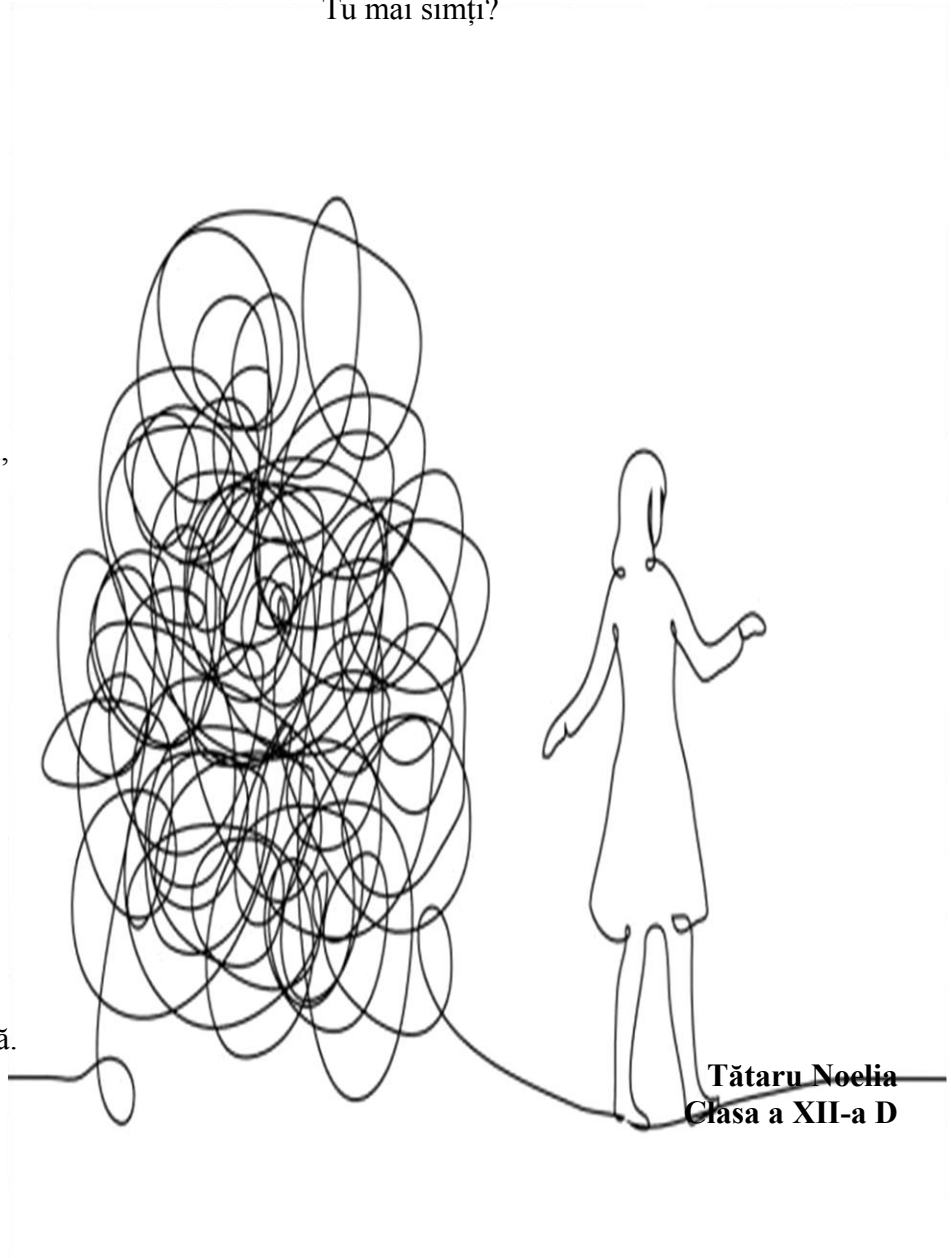
Ce simt?
Simt că dispar
În umbra cea deasă,
Unde nimeni nu mai este,
Ca-ntr-un vis fără sfârșit,
Și lumină fără stele.
Și simt.

Cât simt?
Simt mai mult,
Mai mult decât atât,
Mai mult decât ce pot simți,
Dar mai puțin decât,
Ce-ar fi trebuit
Să simt.

Cum simt?
Simt cu totul.
Corp, minte, inimă,
Transpuse în cuvinte goale
Ce trec printre urechi,
Dar nu rămân.
Nu-l simt.

Nu mai simt.
Mirosul lucrurilor,
Atingerea oamenilor,
Și nici sentimentele deodată.
Și mă doare încontinuu tot,
Când mi-am dat seama
Că nu mai simt.

Nu mai simt
Pe ceafa rece,
Aer cald, ca de vară,
Ce mă aducea înapoi,
Înapoi în timp.
Dar oare,
Tu mai simți?

Tătaru Noelia
Clasa a XII-a D

Scrisoare către Toamnă

Și iar pășesc apăsător pe drumul
Ce ieri îmi era ca un străin.
Printre frunze de felurile culori
De parcă tuturor le-am știu adevăratul nume.

Mă uit către cer și-ți strig chemarea
Toamnă dragă, ce-mi poți oferi tu oare?
În locul zilelor mai calde îți aud vocea din zare
Mințind cu șoapte dulci și reci.

Azi prietenii tăi cu plete colorate
Au ruginit după nopți pline de povești
Să-ți spun că am doruri vinovate

N-aș fi prea departe.

Ai mei semeni călătorească neîncetat
Fosnind o melodie în picioarele lor.
Tu le aduci mireasma viselor de zi
Și-i înalți precum crengile arborilor.

În adâncul frunzelor cădere,
Pașii îmi sunt tot mai străini
Dragă Toamnă, las adierea ta rece să mă îndrume

Iar Voltaire să te bucure neîncetat!

Clasa a XI-a B

Toamna la „Voltaire”

În taină, Voltaire privește-n apus,
Când frunze ruginii pe vânt s-au dus.
O voce-n șoapte cântă-n miez de seară,
Și timpul prinde iar o nouă culoare.

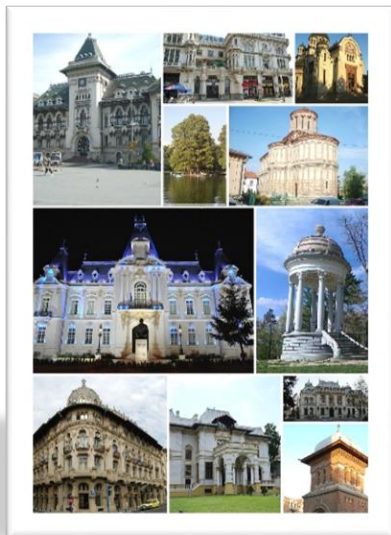
O gutuie străluce-n ram uscat,
Sub soare palid, parcă fermecat.
A rugini a prins tot ce-i sub nor,
Dar toamna cântă blând al ei fior.

Și-n adieri, un gând ușor se pierde,
Vocea naturii lin mereu se vede.
Voltaire zâmbește-n cugetul lui blând,
Cu frunzele ce cad, parcă murind.

Clasa a IX-a D

Craiova mea

În inima Olteniei, unde Dunărea-și șoptește cântec,
Se-nalță mândră Craiova, oraș de poveste, veche.

Cu turnuri vechi și case domnești,
Și parcuri ce-nfloresc primăvara,

Un colț de rai, o minune,

Craiova, dragă inimii.

Pe malul Jiului, râul blând,

Se oglindește cerul senin,

Și-n fiecare colț al orașului,

Istoria-și spune povestea.

De la daci până azi,

Craiova-și păstrează farmecul.

În Parcul Romanescu, sub umbra copacilor,

Se-aud pași ușori și râsete de copii,

Iar seara, când se aprind luminile,

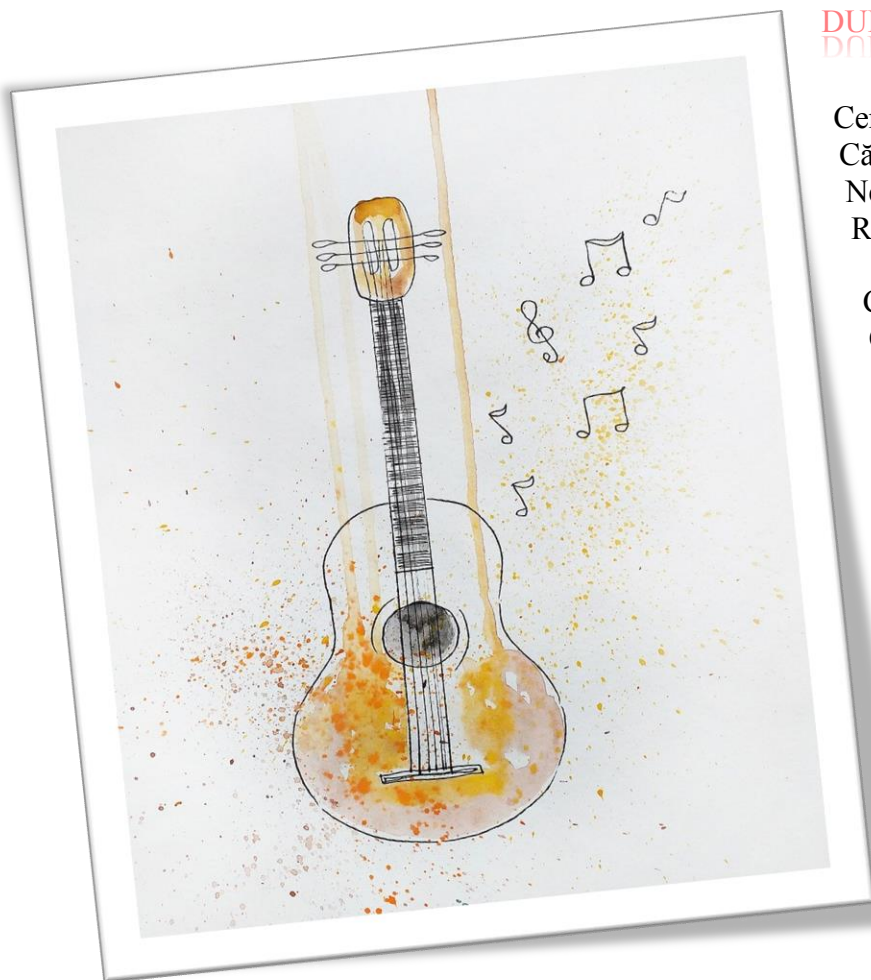
Orașul se transformă într-un vis.

Oh, Craiova, orașul meu,
Cu suflet cald și oameni buni,
Te port mereu în inima mea,
Și-ți cânt în versuri, plin de dor.

**Vulcănescu Narcis, Ignat
Eleonora
Clasa a XII-a D**

DUREREA VERBULUI „A FI”

Cerul vieții de-ar zâmbi prin soare,
Căutând regrete de copii,
Ne-ar cuprinde valuri de ninsoare,
Rătăcind pe drum verbul „a fi”.

Cântul vieții ne ademeneste,
O poveste tristă și bizară
Și ne-nvață c-„a muri,, trăiește,
Lunecând pe strune de chitară.

Se aude lin în depărtare
Curcubeu plouat de amintiri,
Ce răzbate strălucind prin raze,
Cu durerea verbului „a fi”!

Suspînând prin toamna vieții mele,
Printre frunze galben-arămii,
„A trăi” urcă grăbit la stele,
Căutând veșnic verbul „a fi”!

Aruncând pe corzi dulcea otravă
Și gonind acum pe drum pustiu,
Ne zâmbesc cu o privire gravă...
Cântul vieții tale o să fiu!

Boncele Andrada
Clasa a XI-a C

SPECTATOR

Niciodată nu am știut unde să mă așez în sală...

Aproape de lumină, să simt respirația fiecărui actor?

Să-i simt și lacrima, să-i simt și moartea,
Mai adevărată decât a celor din cimitire?

Sau la mijloc, să mă asigur că freamătul cortinei rămâne

Doar pentru cei de acolo

Într-un echilibru precar între scenă și viață?

E o întrebare pentru care încă trebuie să mă pregătesc.

Ultima dată când am fost cu minte

Și mi-am zis că nu eu în lume, ci eu, fără lume

Aș fi real

Până la esențe,

Fiindcă aș avea pereții împovărați de măști

Și fața curată,

Mi s-a întâmplat ceva

Nemaipomenit!

M-am nimerit într-o margine de scenă

Și jur că nu am ales eu!

A fost hazardul!

Așa că am putut vedea și auzi totul...

Chiar crezi că e bine să vezi și să auzi totul?

Chiar crezi asta?

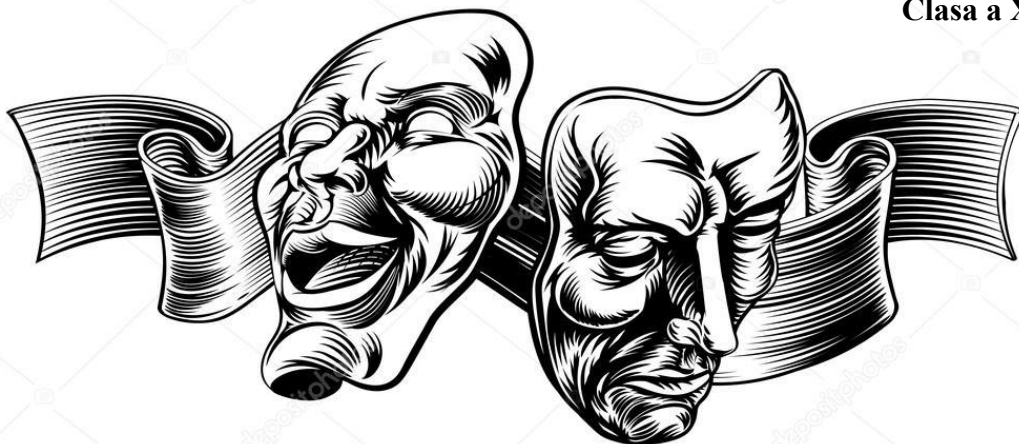
Să vedem: Tu ce ai simți

Dacă ai fi foarte aproape de un om
 Care nici nu plânge, nici nu se revoltă
 Că un pește mare-mare l-a înghițit cu totul
 Până l-a făcut să uite cine era,
 De unde se trăgea
 Și cine îi erau frații?
 Să nu-mi spui că nu te-ar apuca
 Așaaaa o ciudă
 Că tu stai acolo, printre oameni
 Între cel cu ochelari din dreapta,
 Cel prea tânăr, din stanga
 Și alții, prea în negură, din spate?
 Dar omul acesta,
 Singur pe scenă
 Sau în burtă de pește-totuna,
 A știut cum să ne facă pe toți aștia, din fața
 lui,
 (Despre care nu, nu știa că eram acolo,
 fiindcă nu ne privea niciodată)
 A știut cum să ne facă
 Să vrem să schimbăm rolurile.
 Fiindcă, recunosc, cel puțin eu
 asta aș fi vrut să fac,
 Să îi spun: ”Măi, omule,
 Vino tu de stai aici,
 E bine, e confortabil
 Și dă-mi, măcar pentru o clipă,
 Măcar pentru o zi,
 Măcar pentru o vreme
 Soarta asta a ta
 Care nici nu-ți pune întrebări,
 Nici nu-ți pune probleme!”
 Ce-i drept, m-am simțit vinovată,
 Pentru că omul se lupta să se elibereze

Iar eu eram deja liberă!
 Și asta nu îmi plăcea...
 În ora aia, chiar nu îmi plăcea,
 Pentru că eu trebuia să stau tăcută și atentă și
 ruptă de toate
 Într-un loc numerotat, dintr-o sală de
 spectacol,
 Iar el avea o scenă numai pentru el
 (pesemne că peștele era foarte, foarte mare),
 Dar mai avea ceva
 Și aici vă rog să vă țineți răsuflarea,
 Pentru că am să vă șoptesc:
 Îl- a-vea -în cu-li-se -pe- ta-tăl- lui,
 Pe care eu îl puteam vedea nu bine, ci foarte
 bine,
 Din colțul meu de rând...
 Și omul ăla blând
 Coborât, poate, pe o scară din cer,
 Îi sufla din când în când...
 Nu, nu!
 Nu îi sufla vorbe,
 Ci viață!

Și tare aș vrea să cred
 Că numai eu am văzut,
 Că numai eu am crezut,
 Că numai eu am știut
 Că era tatăl unui om singur
 De pe o scenă
 Și tatăl unui om singur
 Dintr-un colț de rând
 Aflat la muchia dintre
 Teatru și viață...
 ... Sărut mâna, Părinte!

Mitru Eliana
Clasa a XII-a D

Festivalul Mondial De Poezie „Mihai Eminescu”-iunie 2024

Tuse, lacrimi, durere, amărăciune și dispreț. Dezgust, dezamăgire, goliciune și tristețe. Vrem să scăpăm de acestea cu orice preț. Dar cicatricile lor ni se întipăresc pe fețe. Iubirea acum a ajuns la suprapreț. Sufletele noastre nu mai au nicio frumusețe. Ce faci atunci când simți că nu mai poți? Ce faci când totul ți-a ajuns până-n gât? Ce faci când nu ai cum durerea s-o scoți? Ce faci când de probleme ești doborât? Ce faci când ești exclus de toți? Ce faci când de prietenii tăi ai fost omorât? De ură și invidie ești plin încât dai pe afară. Simți că doar tu treci prin așa ceva. Faci diferite chestii crezând că o să dispară, Îți ocupi creierul și inima cu altceva. Și simți cum ceva în tine începe și se repară. Și simți și speri că totul se va rezolva. Dar noaptea te trezește la realitate. Nu s-a schimbat absolut nimic. Nu ai dobândit nicio calitate. Serotonina nu mai e un element chimic. Pentru tine este un drog, o divinitate. Ești distrus din punct de vedere psihic. Și cauți, și cauți și iar cauți o cale de ieșire, Din acest război crud și rece pe care îl porți. Nu știi când a început și dacă are o sfârșire. Pe tine însuși începi să nu te mai suporti, Corpul tău fiind cuprins de o mare moleșire. Capul tău e plin numai de poezi morți. Și speri în neant înaintând spre abis, Că vei găsi pe cineva să te tragă înapoi. Fugi și încerci de amintiri să nu fi ucis, Printre mormanele de sentimente și gunoi. Dar tu ai calculat înainte destul de precis, Ai fost făcut să trăiești singur, nu în doi.... Am fost aruncat la pământ. Pe față sunt murdărit de ploaie și noroi....	Cough, tears, pain, bitterness, and disdain. Disgust, disappointment, emptiness, and sadness. We want to escape these at any cost. But their scars imprint on our faces. Love now has become overpriced. Our souls no longer have any beauty. What do you do when you feel you can't go on? What do you do when everything has reached your neck? What do you do when you can't rid yourself of pain? What do you do when you are overwhelmed by problems? What do you do when you are excluded by everyone? What do you do when you have been killed by your friends? You are so full of hate and envy that it overflows. You feel like only you are going through this. You do different things thinking it will disappear, Occupying your brain and heart with something else. And you feel like something in you starts to repair. And you feel and hope that everything will be resolved. But the night wakes you up to reality. Nothing has changed at all. You haven't gained any quality. Serotonin is no longer a chemical element. For you, it is a drug, a divinity. You are mentally destroyed. And you search, and search, and search again for a way out, From this cruel and cold war you carry. You don't know when it started and if it has an end. You begin not to stand yourself anymore,
---	--

Your body being overcome by great
sluggishness.

Your head is full only of dead poets.

And you hope into the void, advancing towards
the abyss,

That you will find someone to pull you back.

You run and try not to be killed by memories,

Among the heaps of feelings and trash.

But you calculated quite precisely before,

You were made to live alone, not in a pair...

I was thrown to the ground.

My face is dirty with rain and mud...

Șerbana Tudor

Clasa a XII-a D

[illegible]